

Φεστιβάλ του Βεσάκ (Πανσέληνος Ταύρου)

Νέα Υόρκη και Λονδίνο, 5 Μαΐου 2023

«Το Δυναμό του Βεσάκ»

Κριστίν Μόργκαν

Καλωσορίσατε στη συνάντηση στην πανσέληνο του Ταύρου και, φυσικά, στο Φεστιβάλ του Βεσάκ. Φέτος η συνάντηση πραγματοποιείται στη Νέα Υόρκη με ταυτόχρονη αναμετάδοση στο Λονδίνο. Υπάρχει επίσης ταυτόχρονη διερμηνεία στα ελληνικά και ισπανικά. Η συνάντηση έχει προγραμματιστεί για να συμπεριλάβει και την ακριβή ώρα της πανσελήνου (1:34 μ.μ. EDT και 6:34 μ.μ. BST), έτσι ώστε να εργαστούμε μαζί διαλογιστικά όταν οι ενέργειες είναι στο αποκορύφωμά τους.

Στα πολλά χρόνια που προσπαθήσαμε να διατηρούμε τη συνείδησή μας σε κατάσταση «δυναμικής δεκτικότητας» την ώρα της πανσελήνου, η ευαισθησία μας στις ζωδιακές ποιότητες αναπτύχθηκε σταθερά όπως και η πνευματική μας υπηρεσία σε ανταπόκριση προς τις μεταβαλλόμενες επιρροές. Την ώρα της πανσελήνου, όταν οι ενέργειες που επιζητούν είσοδο στην ανθρώπινη συνείδηση βρίσκονται στο απόγειο τους, η υπόσχεση που επιφυλάσσει το μέλλον είναι μαζί μας στο παρόν. Μας επαναφορτίζουν εκ των έσω καθώς προσπαθούμε να σταθούμε με την Πνευματική Ιεραρχία, όσο το δυνατόν πιο κοντά στο επίπεδο της ενόρασης. Αυτό απαιτεί τη σταθερή υπέρβαση της φύσης της προσωπικής επιθυμίας που τροφοδοτεί υπόγεια την χωριστικότητα, και αυτή αντιβαίνει στον μεγάλο νόμο της Αγάπης. Κάτι τέτοιο απαιτεί χρόνο, δεν πρέπει να γίνει βιαστικά, αλλά χρειάζεται να συνεχίσουμε να εργαζόμαστε γι' αυτό.

Αυτή τη στιγμή είμαστε σε θέση να καθαρίσουμε τις «θύρες» της αντίληψης και να δούμε τις εισροές του θείου που περιλαμβάνουν και ό, τι βρίσκεται στα πρόθυρα της αποκάλυψης, γιατί μας υπενθυμίζεται ότι «η αποκάλυψη είναι αποκάλυψη αυτού που είναι πάντα παρόν». Με αυτή την έννοια, είναι μια αναγνώριση πτυχών της υπάρχουσας πραγματικότητας και όχι κάποια νέα δημιουργία, άγνωστη μέχρι τώρα. Είναι η διαρκής εκ νέου ανακάλυψη της ουσιαστικής ενότητάς μας με το σύνολο. Όπως διατυπώνεται στα γραπτά της Αλίκης Μπέιλι: *«μέσω του χωρισμού [ο άνθρωπος] βρίσκει τον εαυτό του κι έπειτα – οδηγούμενος από την ενοικούσα βουδδική ή χριστική αρχή – υπερβαίνει τον εαυτό του και βρίσκει πάλι τον εαυτό του σε όλους τους εαυτούς»*. Η αυξανόμενη ένταση αυτής της αποκάλυψης παρέχει τη δύναμη για κάθε λυτρωτικό έργο – επί της δικής μας εσωτερικής φύσης και σε θυσιαστική υπηρεσία προς όλες τις ζωές μέσα στο πλανητικό σύνολο. Την ώρα της πανσελήνου του Ταύρου, ταυτιζόμαστε κυρίως στην υπηρεσία μας με τον Νέο Όμιλο Εξυπηρετητών του Κόσμου και με τη μεγάλη αποκάλυψη της σύνθεσης και της ενότητας που φέρνει στην ανθρωπότητα, με τη βοήθεια της ενέργειας της φώτισης αυτού του ζωδίου με τον κεντρικό του τόνο *«Βλέπω και όταν ο οφθαλμός ανοίξει, όλα είναι Φως»*:

Ας τον στοχαστούμε για μια στιγμή πριν εκφωνήσουμε μαζί την βεβαίωση της Θέλησης:

Στο κέντρο της Θέλησης του Θεού στέκω.

Τίποτα δεν θα εκτρέψει τη θέλησή μου από τη δική Του.

Εφαρμόζω αυτή τη θέληση με αγάπη.

Στρέφομαι προς το πεδίο της υπηρεσίας.

Εγώ, το θείο Τρίγωνο, απεργάζομαι αυτή τη θέληση

Εντός του τετραγώνου και υπηρετώ τους συνανθρώπους μου.

ΟΜ

Γνωρίζουμε ότι το πνευματικό βασίλειο αξιοποιεί την ενισχυμένη ενεργειακή ευθυγράμμιση μεταξύ του ήλιου και της γης την ώρα της πανσελήνου, ιδιαίτερα σε αυτό το ανώτερο διάλειμμα του έτους. Ένα εντυπωσιακό παράδειγμα ήταν το 1945, η χρονιά που τελείωσε ο παγκόσμιος πόλεμος. Τα γεγονότα πνευματικής και εγκόσμιας σημασίας (που εστιάστηκαν μέσω των τριών Φεστιβάλ Πανσελήνου, του Κριού, του Ταύρου και των Διδύμων) κατά τη διάρκεια αυτών των εβδομάδων, περιγράφηκαν ως εκπληκτικά αποτελεσματικά. Η πνευματική Ιεραρχία του πλανήτη μας αντιμετώπισε «*μια μεγάλη δοκιμασία της ιεραρχικής Τους δύναμης, όχι μια δοκιμασία της αγάπης Τους*), και ό,τι εκπληρώνεται από τους μαθητές που εργάζονται στον κόσμο αυτή την περίοδο, καθώς και από το νέο όμιλο υπηρετών του κόσμου μπορεί και θα καθορίσει το πεπρωμένο του ανθρώπου για τους αιώνες που θα έρθουν». [1]

Εκτός από την πνευματική δύναμη των Τριών Πνευματικών Φεστιβάλ, έτσι καταδεικνύεται και η σημασία του συγχρονισμού. Μετά τον πόλεμο, τα Φεστιβάλ ασχολούνταν με την κινητοποίηση της πνευματικής θέλησης προτού η αδράνεια και οι δυνάμεις της ιδιοτέλειας και της χωριστικότητας επανέρχονταν δριμύτερες. Η ανάγκη για θυσία είχε κεντρική θέση σ' αυτή την κινητοποίηση της πνευματικής θέλησης, γιατί «*η παγκόσμια σταθερότητα μπορεί να θεμελιωθεί με ασφάλεια μόνο πάνω στη θυσία – τη θυσία της ιδιοτέλειας*». Αυτή η δήλωση συνεχίζει να είναι επίκαιρη για εμάς σήμερα, ιδιαίτερα καθώς η εισροή της Θέλησης της Σαμπάλλα το έτος 2000, συνεχίζει να επηρεάζει τον κόσμο. Ενώ έχει καταστρέψει πολλά που εμποδίζουν την εκδήλωση της θείας Θέλησης, εξακολουθούμε να βλέπουμε την επικράτηση της ιδιοτελούς ανθρώπινης θέλησης να προκαλεί διχόνοια και πόλωση παγκοσμίως. Η υπηρεσία ομάδων διαλογισμού που κάνουν συνειδητές απόπειρες να προσεγγίσουν τα κέντρα της Αγάπης και της Δύναμης την ώρα της πανσελήνου είναι επομένως απαραίτητη. Μέσα από αυτό το έργο, η γέφυρα της συνείδησης που σιγά-σιγά σχηματίζεται μεταξύ της ανθρωπότητας και των ανώτερων βασιλείων ενισχύεται και σταθεροποιείται, και μέσω αυτής, η πύρινη θέληση-για-το-καλό της Σαμπάλλα μπορεί να εφελκυστεί και να διανεμηθεί στην ανθρωπότητα.

Η Σαμπάλλα αναφέρεται στη Μεγάλη Επίκληση ως «το κέντρο όπου η Θέληση του Θεού είναι γνωστή». Είναι το ανώτατο ενεργειακό κέντρο στον πλανήτη και πληροφορούμαστε ότι επενεργεί με αυξημένη ισχύ την ώρα της πανσελήνου του Ταύρου: «*Υπάρχει επίσης αυτό τον καιρό, εξαιτίας της εισροής Σαμπαλλικής δύναμης, η εγκαθίδρυση μιας ιδιαίζουσας σχέσης ή ευθυγράμμισης μεταξύ του αστερισμού του Ταύρου (με την ειδική*

του ευθυγράμμιση με τις Πλειάδες και τη Μεγάλη Άρκτο), του πλανήτη Πλούτωνα και της Γης μας. Αυτή προκαλεί πολλή από τη σημερινή παγκόσμια δυσκολία και είναι κάτι που οι σύγχρονοι αστρολόγοι καλά θα κάνουν να εξετάσουν. Αυτή την εποχή αποτελεί ένα μείζον κοσμικό τρίγωνο που ρυθμίζει πολλά απ' όσα συμβαίνουν τώρα».[2] Μπορούμε να υποθέσουμε ότι καθώς είχαν προβλεφθεί δύο ακόμη κρούσεις της Σαμπάλλα το 1975 και το 2000, ότι αυτή η σχέση διαρκεί και ασκεί ισχυρή επιρροή.

Ο Πλούτωνας είναι ένα από τα κύρια όργανα για την εισροή της ενέργειας της πρώτης ακτίνας στην αύρα της γης, όπως αναφέρθηκε στο πρωινό μέρος του συνεδρίου της Σχολής Αρκέν. Ο άλλος πλανήτης είναι ο Vulcan [Ηφαιστος], ο εσωτερικός και ιεραρχικός κυβερνήτης του Ταύρου. Ο Vulcan παραμένει επισκιασμένος μέχρι την συνειδητή είσοδο στην ατραπό της επιστροφής, αλλά όταν έρθει ο καιρός, ενεργεί ως εκπρόσωπος του πνευματικού ήλιου και αποκαλύπτεται σταδιακά. Στη συνέχεια, ο Vulcan αναδύει τα βάθη της ανθρώπινης συνείδησης για να φέρει στο φως αυτό που ήταν βαθιά κρυμμένο. Παρόλο που η δύναμή του βιώνεται αληθινά μόνο στην 4η μύηση της Απάρνησης, φαίνεται ότι η ανθρωπότητα, βρίσκεται με το ένα πόδι αποφασιστικά στην ατραπό της μαθητείας και αρχίζει να βιώνει τις δυνάμεις της πρώτης ακτίνας του Vulcan. Αυτές οι δυνάμεις καταστρέφουν παλιές μορφές για να διαμορφώσουν καταλληλότερες και οι επιθυμίες που σχετίζονται με την υλική ζωή «ξεθάβονται» και έρχονται στο προσκήνιο. Η ανθρωπότητα δε, φαίνεται προσφάτως σίγουρα να το βιώνει αυτό.

Ο Vulcan, είναι ο σφυρηλάτης των μετάλλων φυσικά και αυτός που εργάζεται με την απόκρυφη φωτιά στην πιο πυκνή, πιο συγκεκριμένη έκφραση του φυσικού κόσμου. Η συσχέτιση του Vulcan/Ηφαιστου με τα ηφαιστεια προέρχεται από τη ρωμαϊκή θρησκεία και τον νεοπαγανισμό, με τη λέξη «ηφαιστειο» [volcano] να προέρχεται από το Vulcano, το μικρό νησί στη Μεσόγειο Θάλασσα στα ανοιχτά της Σικελίας. Πριν από αιώνες οι άνθρωποι που ζούσαν σε αυτήν την περιοχή πίστευαν ότι το Vulcano ήταν η καμινάδα του μεταλλουργείου του Vulcan, του μεταλλουργού των ρωμαϊκών θεών. Νόμιζαν ότι οι εκρήξεις προκαλούνταν από την εργασία του Vulcan, καθώς σφυρηλατούσε κεραυνούς για τον Jupiter [Δία], τον βασιλιά των θεών, και όπλα για τον Mars [Άρη], τον θεό του πολέμου.

Σίγουρα αληθεύει ότι ένα ηφαιστειο ανυψώνει κυριολεκτικά την ύλη στον αέρα και εσωτερικά ο Vulcan συνδέεται με την αληθινή «ανύψωση της ύλης». Η υπόγεια δραστηριότητα που οδηγεί σε φυσικές καταστροφές, όπως οι ηφαιστειακές εκρήξεις, σηματοδοτεί τεράστιους μετασχηματισμούς πλανητικών δυνάμεων μέσω μυστηριωδών ηλεκτρικών διεργασιών που πραγματοποιούν οι Βούδες της Δράσης στα κατώτερα βασίλεια της φύσης. Αυτές οι Ζωές είναι περισσότερο εξελιγμένες ακόμη και από τον Βούδα με τον οποίο είναι εξοικειωμένη η ανθρωπότητα. Την περίοδο του Φεστιβάλ του Βεσάκ, στέκουν πίσω από τον Κύριο Βούδα ως μια μεγάλη «εντυπωτική δύναμη». Με τη σειρά τους, οι Βούδες της Δράσης «εντυπώνονται από τη ΘΕΛΗΣΗ του Θεού καθώς ενεργοποιεί ολόκληρη την πλανητική ζωή». Στην προσπάθεια να κατανοήσουμε λίγο καλύτερα αυτά τα μυστηριώδη όντα, διαβάζουμε στην *Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός*, στην σελ. 873:

«Το μυστήριο του ηλεκτρισμού έχει τρία κλειδιά που καθένα βρίσκεται στα χέρια ενός από τους Βούδες Δράσης. Δικό Τους είναι το προνόμιο να ελέγχουν τις ηλεκτρικές δυνάμεις του φυσικού πεδίου και δικό Τους το δικαίωμα να κατευθύνουν τα τρία κύρια ρεύματα αυτού του τύπου δύναμης σε σχέση με την τωρινή μας σφαίρα. Τα τρία αυτά ρεύματα

αφορούν την ατομική ουσία από την οποία κατασκευάζονται όλες οι μορφές... Το μυστήριο του τριπλού αυτού τύπου ηλεκτρισμού συνδέεται κυρίως με τους ελάσσονες Δομητές, με τη στοιχειακή ουσία σε μια ιδιαίτερη όψη – την κατώτερή της και τη βαθύτερη που μπορεί να κατανοήσει ο άνθρωπος καθώς αφορά το μυστικό εκείνου που “υπόκειται” ή “στέκει πίσω” απ’ ό,τι είναι αντικειμενικό. Κατά μια δευτερεύουσα έννοια αφορά τις δυνάμεις των αιθέρων που είναι εκείνες οι οποίες ενεργοποιούν και προκαλούν τις δραστηριότητες όλων των ατόμων. Ένας άλλος τύπος ασχολείται με το ηλεκτρικό φαινόμενο που βρίσκει την έκφρασή του στο φως που έχει κάπως τιθασεύσει ο άνθρωπος, σε φαινόμενα όπως είναι οι καταιγίδες και η εκδήλωση της αστραπής, το βόρειο σέλας και η πρόκληση σεισμών και κάθε ηφαιστειακής δραστηριότητας. Όλες αυτές οι εκδηλώσεις βασίζονται σε κάποιου είδους ηλεκτρική δραστηριότητα κι έχουν να κάνουν με την “ψυχή των πραγμάτων” ή με την ουσία της ύλης. Το Αρχαίο Σχόλιο λέει: Το ένδυμα του Θεού παραμερίζεται από την ενέργεια των κινήσεων Του και ο αληθινός Άνθρωπος αποκαλύπτεται, όμως παραμένει κρυμμένος, γιατί ποιος ξέρει το μυστικό ενός ανθρώπου όπως υφίσταται στη δική του αυτογνωσία».

Ενώ τα ανθρώπινα όντα μπορεί να φαίνεται ότι βρίσκονται στο έλεος αυτών των διαδικασιών, δεν είναι, γιατί η κατάσταση της ανθρώπινης συνείδησης παίζει σημαντικό ρόλο στο πώς εκδηλώνεται το έργο των ανώτερων βασιλείων της φύσης. Η υλιστική σκέψη της ανθρωπότητας, για παράδειγμα, σχετίζεται άμεσα με κατακλυσμιαίες καταστροφές. Η γη στο εσωτερικό της, κάτω από τον φλοιό και τις διαστρωματώσεις ρευστής ουσίας, περνά σε αέρια κατάσταση, σε κατάσταση πλάσματος και στη συνέχεια σε μια κατάσταση που εμφανίζεται ως κενό στο εξωτερικό μάτι, αν και από την εσωτερική οπτική βρίθκει πυκνών στοιχειακών δυνάμεων και μυστηριωδών ζωνών δραστηριότητας.

Στις ροδοσταυρικές διδασκαλίες, το μυστήριο του εσωτερικού της γης πυκνώνει όσο πλησιάζει κανείς τον πυρήνα, περνώντας από εννέα επίπεδα ή σφαίρες δραστηριότητας προς το κεντρικό μυστήριο. Η έκτη ζώνη είναι γνωστή ως Σφαίρα του Πυρός, όπου επικεντρώνεται η ευαίσθητη φύση του πλανήτη. Ο Ρούντολφ Στάινερ μας λέει ότι αυτή η ζώνη αποτελείται από «καθαρή θέληση, από στοιχειακές ζωτικές δυνάμεις συνεχούς κίνησης που εκτοξεύονται από παρορμήσεις και πάθη, μια πραγματική δεξαμενή δυνάμεων θέλησης». Κάτω από τη συμπαγή γη, λέει, «υπάρχει ένας μεγάλος αριθμός υπόγειων χώρων που επικοινωνούν με αυτό το πύρινο στρώμα και αυτό το στοιχείο πυρός-γης συνδέεται στενά με την ανθρώπινη βούληση. Όταν η ανθρώπινη βούληση είναι κακή και χαοτική, μαγνητίζει αυτό το στρώμα και το διαταράσσει. Ωστόσο, όταν η ανθρώπινη βούληση στερείται εγωισμού, είναι σε θέση να κατευνάσει αυτό το πυρ. Οι υλιστικές περίοδοι ως επί το πλείστον συνοδεύονται και ακολουθούνται από φυσικούς κατακλυσμούς, σεισμούς κτλ. Οι αυξανόμενες δυνάμεις της εξέλιξης είναι η μόνη αλημεία ικανή να μεταμορφώσει σιγά σιγά τον οργανισμό και την ψυχή της γης»[3].

Αυτό το πύρινο στρώμα συνδέεται με τη ζώνη ακριβώς από κάτω, όπου βρίσκονται οι δυνάμεις της Φύσης που πραγματικά ωθούν τη σεισμική δραστηριότητα. Αυτή η ζώνη ονομάζεται «Διαθλαστικό Στρώμα», κατά τον Μαξ Χάιντελ, και «Κύκλος της Αποσύνθεσης», κατά τον Στάινερ, ο οποίος τη συγκρίνει με «ένα πρίσμα που αποσυνθέτει οτιδήποτε αντανακλάται σε αυτό προκαλώντας την έκφραση της συμπληρωματικής του όψης». Ο Χάιντελ περιγράφει αυτό το στρώμα ως «καθρέφτη της γης. Σε αυτό όλες οι δυνάμεις που είναι γνωστές σε εμάς ως «Νόμοι της Φύσης» υπάρχουν ως ηθικές ή ανήθικες δυνάμεις». Στην αρχή της συνειδητής σταδιοδρομίας του ανθρώπου ήταν πολύ χειρότερες από ό,τι σήμερα. Αλλά φαίνεται ότι καθώς τα ήθη της

ανθρωπότητας προοδεύουν, αυτές οι δυνάμεις βελτιώνονται αντίστοιχα. Επίσης, οποιαδήποτε ηθική αστοχία έχει την τάση να απελευθερώνει τις δυνάμεις της Φύσης και να δημιουργεί αίτια για να εξαπολύσουν τον όλεθρο στη Γη, ενώ η προσπάθεια που τείνει σε ανώτερα ιδανικά τις καθιστά λιγότερο επιβλαβείς για τον άνθρωπο. Οι δυνάμεις σε αυτό το στρώμα είναι επομένως ανά πάσα στιγμή, μια ακριβής αντανάκλαση της αντίστοιχης κατάστασης της ηθικής της ανθρωπότητας.

Μπορούμε να δούμε σε όλα αυτά την τεράστια ευθύνη των πνευματικά σκεπτόμενων ανθρώπων να εργάζονται ακούραστα για τον έλεγχο και τον εξαγνισμό της σκέψης τους και για να διανέμουν έναν ορθό τύπο ενέργειας. Και αν χρειαζόμαστε περισσότερες προτροπές για να αφιερώσουμε τη ζωή μας στην αυτοθυσία και την υπηρεσία μέσω της δύναμης της σκέψης, αξίζει να έχουμε κατά νου τις συνέπειες που έχει η αδράνειά μας για εκείνους που πλήττονται από τους κατακλυσμούς όπως γράφει η Αλίκη Μπέιλι με εξαιρετική σαφήνεια:

«Ποτέ δεν υπάρχει κάτι στατικό στη δημιουργική διεργασία· η ενέργεια που ρέει με τον παλμό της μίας Ζωής και η ρυθμική και κυκλική δραστηριότητά της – ατέλειωτη και ασταμάτητη – πρέπει κάπου να χρησιμοποιηθεί και πρέπει να βρει το δρόμο της σε κάποια κατεύθυνση, συχνά (όταν ο άνθρωπος αποτυγχάνει στο καθήκον του) με καταστροφικά αποτελέσματα. Το πρόβλημα των κατακλυσμών, η αιτία, λόγου χάρη, [462] της σταθερά αυξανόμενης μάστιγας των εντόμων θα διαπιστωθεί ότι σχετίζεται με την εισροή αχρησιμοποίητης και μη αναγνωριζόμενης ενέργειας που επιδέχεται ορθή κατεύθυνση και ορθό σκοπό για την προώθηση του Σχεδίου, αν οι ζηλωτές και οι μαθητές του κόσμου επωμισθούν τις ομαδικές τους ευθύνες, καταστείλουν τις προσωπικότητές τους και επιτύχουν μια αληθινή αντίληψη. Η ανθρωπότητα πρέπει να γίνει πιο επιμελής και πιο νοήμων στην πραγμάτωση του αληθινού της πεπρωμένου και των καρμικών της υποχρεώσεων».[4]

Η σκέψη μας έχει μεγαλύτερη δυναμικότητα και μαγνητική ισχύ την περίοδο του Φεστιβάλ του Βεσάκ, καθώς υπάρχει μια απευθείας γραμμή επικοινωνίας με το εσωτερικό της γης μέσω ηλεκτρομαγνητικών καναλιών. Το φεστιβάλ του Βεσάκ λειτουργεί σαν δυναμό της θέλησης, καθώς οι τελετουργικές κινήσεις των μαθητών και μνημένων που συγκεντρώνονται στην κοιλάδα του Βεσάκ σχηματίζουν γεωμετρικά μοτίβα στα εσώτερα πεδία και αυτά απορροφούν και δημιουργούν ρεύματα λεπτοφυών δυνάμεων λειτουργώντας ως το κανάλι προετοιμασίας για τις δυνάμεις που διανέμει ο Βούδδας την ακριβή στιγμή της πανσελήνου.

Με την πλανητική ευθυγράμμιση που συμβαίνει συγχωνεύονται η Αγάπη, ο Σκοπός και η Δύναμη υπό την καθοδήγηση του Χριστού και του Βούδδα. Πρόκειται για ένα χρονικό διάστημα όπου αυξάνεται σε κάποιο βαθμό η δυνατότητα εντύπωσης της συνείδησης της ανθρωπότητας με την αίσθηση του θείου σκοπού. Η ευθυγράμμιση δημιουργείται με την συμβολή τόσο του Χριστού όσο και του Βούδδα ώστε να διατηρηθεί η επαφή με το ανώτερο κέντρο, τη Σαμπάλλα. Έτσι, ο Κύριος του Κόσμου έχει τη δυνατότητα να συνδέσει πέντε σημεία ενέργειας που συμβολίζουν τον πεντάκτινο αστέρα της ανθρωπότητας. Ο Κύριος του Κόσμου, ο Βούδδας, ο Χριστός, ο Μανού και ο Μαχατσόχαν αποτελούν τις πέντε κορυφές του.

Χρησιμοποιώντας αυτή την μαγνητική, γεωμετρική σχέση, ο Βούδδας ηχεί ένα μεγάλο μάντραμ διασφαλίζοντας ότι λειτουργεί ως «πράκτορας απορρόφησης» της δύναμης

της πρώτης ακτίνας. Στη συνέχεια χρησιμοποιεί τη μαγνητική δύναμη της δεύτερης ακτίνας για να ελκύσει αυτή τη δύναμη προς τον εαυτό Του και να την κρατήσει σταθερή, πριν την ανακατευθύνει. Τότε ο Χριστός δέχεται αυτή την ενέργεια για λογαριασμό της Ιεραρχίας. Οι επτά Διδάσκαλοι που εργάζονται με την Ανθρωπότητα και τα υπανθρώπινα βασίλεια της φύσης ανταποκρίνονται με τη σειρά τους, γενόμενοι «κατευθυντήριοι πράκτορες» για την επταπλή έκφραση αυτής της δύναμης. Η θεία θέληση του Θεού, υποβαθμισμένη ως έναν βαθμό, διατηρείται μέχρι την επόμενη πανσέληνο, των Διδύμων, όταν, υπό την καθοδήγηση του Χριστού, αποδεσμεύεται στην ανθρώπινη συνείδηση, παράγοντας επτά σπουδαία αποτελέσματα σύμφωνα με τις υποακτίνες της Πρώτης Ακτίνας της Θέλησης ή Δύναμης. Μερικές από αυτές τις όψεις της θέλησης μπορούν να παρατηρηθούν σε λειτουργία στον κόσμο αυτή τη στιγμή. Για παράδειγμα, η τρίτη όψη της Θέλησης, η *θέληση-για-δράση*, ωθεί τους νοήμονες ανθρώπους να εγκαινιάσουν εκείνες τις δραστηριότητες που θα θέσουν τα θεμέλια για έναν καλύτερο και πιο ευτυχισμένο κόσμο. Και πολλοί από αυτούς εργάζονται σαφώς και μέσω της έβδομης όψης της θέλησης, της θέλησης-για-οργάνωση καθώς φιλόδοξα έργα και πολυάριθμοι άνθρωποι συγκεντρώνονται σε πρότζεκτ καλής θέλησης.

Όπως είδαμε, όσοι τείνουν με την έφεσή τους προς την μαθητεία, πρέπει να παίξουν τον ρόλο τους στη δημιουργία αυτού του ουσιαστικού κρίκου στην αλυσίδα της Ιεραρχίας, η οποία μπορεί να απορροφήσει τη θεία δύναμη της Θέλησης που εκπορεύεται από τη Σαμπάλλα αυτή την περίοδο. Σημαίνει να στέκει κάποιος μόνος, αλλά μαζί με άλλους σε μια κατάσταση απομονωμένης ενότητας ώστε από κοινού να αντέχουν τη δύναμη της θέλησης. Αντί να παλεύουμε με τις δυνάμεις του σκότους, προσπαθούμε να αφυπνίσουμε και να κινητοποιήσουμε τις δυνάμεις του φωτός και τους ανθρώπους καλής θέλησης, και έτσι να οργανώσουμε και να ενισχύσουμε το καλό. Ας συνενωθούμε λοιπόν τώρα σε ευθυγράμμιση με το μεγάλο Ιεραρχικό εγχείρημα που λαμβάνει χώρα αυτή την περίοδο, ως συνασπισμός εκείνων που αληθινά έχουν τη βούληση, ο σκοπός που οι Δάσκαλοι γνωρίζουν και υπηρετούν να βρει αποτελεσματική έκφραση σε ολόκληρο τον κόσμο.

1. Αλίκη Μπέιλι, *Η Εξωτερική της Ιεραρχίας* 445
2. Αλίκη Μπέιλι, *Εσωτερική Αστρολογία* 376
3. Rudolf Steiner, *An Esoteric Cosmology, Chapter xvi, Earthquakes, Volcanoes and Human Will*.
4. Αλίκη Μπέιλι, *Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας* 461-2